
REDACTIONEEL

Dat de 'bescheiden, harde werkers van de GGZ'¹ over het algemeen niet veel publiceren, wil nog niet zeggen, dat ze weinig te vertellen hebben of weinig schrijven. Dat blijkt onmiddellijk, wanneer een willekeurige greep wordt gedaan uit de grote hoeveelheid essays en projectverslagen, die jaarlijks geproduceerd worden door sociaal psychiatrisch verpleegkundigen. De redactie heeft gemeend er goed aan te doen om in dit nummer eens enkele essays, van de VO-SPV, integraal onder het voetlicht te brengen en u daarmee een indruk te geven van de wijze waarop verpleegkundigen in de sociale psychiatrie gebruik maken van theorie en onderzoek om de kwaliteit van hun dagelijkse praktijk te verhelderen en soms te verbeteren.

Joke van Ooijen gaat in op de hulpverlening aan getraumatiseerde moeders. Daarbij belicht zij deze moeders in hun ouderrol en de gevolgen, dat een trauma kan hebben voor de opvoeding van kinderen. In dit essay beschrijft zij mogelijke valkuilen voor de hulpverlener. Aan de hand van een praktijkvoorbeeld laat zij zien op welke wijze deze valkuilen te vermijden zijn.

Annechien de Witt heeft een totaal andere invalshoek gekozen en gaat in het gebruik van een noodplan als aanvullend onderdeel in de behandeling. Naast een analyse van de voor- en nadelen van een noodplan beschrijft zij de te hanteren werkwijze zo helder, dat dit voor velen onder u vrijwel direct praktisch bruikbaar wordt.

Karie Feddema durft het aan om in te gaan op de effecten voor de hulpverlener bij het omgaan met agressie en automutilatie van cliënten. Zij legt een relatie tussen kennis, vaardigheden en attitude van de hulpverlener en het ontstaan van problemen op basis van tegenoverdrachtsreacties. Het essay dwingt tot reflectie op het eigen handelen bij de confrontatie met agressie en automutilatie.

Dat het diplomeringsceremonieel ook hele creatieve denkbeelden kan opleveren toont het verhaal van **Carla Raben** aan. De redactie wilde u deze prachtige symboliek over de verpleegkundige in de sociale psychiatrie niet onthouden!

Door **Sjouke Winia en Henk Hiemstra** worden ervaringen opgetekend in een snel groeiende ontwikkeling binnen de sociale psychiatrie; de intensieve psychiatrische thuiszorg. Aan de hand van zeer beeldende casuïstiek maken zij de lezer deelgenoot van de dagelijkse praktijk van deze vorm van praktische sociale psychiatrie en op welke wijze daarbinnen wordt gestreefd naar een zo optimaal mogelijk functioneren van mensen met psychiatrische beperkingen in de leefomgeving van hun keuze. Deze bijdrage wordt door de redactie beschouwd als een uitstekende manier om de praktijk van de verpleegkundige in de sociale psychiatrie in beeld te brengen. Dat verdient navolging!

In dit nummer is de 'VO-SPV' aan het woord' geweest. De redactie wil echter benadrukken, dat Sociale Psychiatrie bedoeld is voor het gehele terrein van de sociaal psychiatri-

¹ Citaat uit het onderzoeksverslag naar het beroep van de sociaal psychiatrisch verpleegkundige van Frank van Hoof en Judith Wolf.

sche verpleegkunde. Sociale psychiatrie wordt niet begrensd door de muren van de kliniek! Ook intramuraal werkend psychiatisch verpleegkundigen kunnen kiezen voor een sociaal psychiatische benaderingswijze en dat onder de aandacht brengen.

De redactie zou het een goede zaak vinden om daarover in dit blad te publiceren en daarmee een bijdrage te leveren aan het 'slechten' van de muren in de GGZ!

Frans Verberk